

החברותא

בס"ד ערש"ק בהעלותך י"ג סיון תשנ"ט

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 99

פצצים יקרים

ותדבר מרים ואהרן במשה וכו' והאיש משה ענו מאד וכו' (סוף הפרשה) מה שמוזכר אחר ותדבר וכו' והאיש משה ענו מאד וכו' מלמדנו שמשה היה ענו אמיתי, כי בעלי הענוה הפסולה נוטשים את הענוה כשמרגשים אחריהם שהם בעלי גאות. ומכיון שמשה נשאר עניו גם אחרי שריגלו אחריו וזהו הוכחה לענוה אמיתי.

אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות (בהעלותך) בדרך רמז ירמזו בשבעה נרות לאומות העולם שהם שבעים אומות כל אחד ירמזו לכלל העשירי. ורמז כי כולם מאירים לנוכח המערכי שהם ישראל... ורמז ג"כ שכולן כלים ונר ישראל לא יכבה ותמצא שהארת הנרות אינו אלא בלילה והוא סוד הנלות שנקרא לילה משא"כ בבא זמן הישועה המתייחסת להבוקר כתיב אתא בוקר יכבה נר האומות וישאר מכללותם נר ישראל שהוא הולך ואור עד נכון היום.

אדני משה כלאם (במדבר י"א, כח)... כי אולי רוח שקר דפיהם או רוח רעה מבעתם. והנה צריכין לשומם בבית הכלא כאיש משוגע ומתבא. ומשה בענוותנותו השיב "ומי יתן כל עם ה' נביאים כי יתן את רוחו עליהם" כי השם נתן עליהם רוחו מבילתי אצילות הרוח שעליו... ור"ל.

בהעלותך את הנרות, כתיב נר ה' נשמת אדם. ואיתא בספרים הרמז על הצדיקים המעלים את הנשמות מבנ"י, בהעלותך עד שיחיה הלהב עולה מאליה, וזה היה עבודת אהרן הכהן אוהב את הבריות ומקרבן לתורה, כי שפתי כהן ישמרו דעת וכו'... ויש לאדם להתחזק בזה ולהתקשר עם עובדי ה' ועי"ז מעלים הם אותו.

וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחת מקשה היא וגו'... ולפי שענין המנורה הוא רמז לאחדות ה' וכו'. לכן צוה אל מול פני המנורה של מעלה יאירו ו' הנרות בענין שכל הנרות יפנו למעלה לאחדות אחד. וכן זה הדבר בעצמו היה ראוי לכיון בעשייתה שתהי' כולה עשויה מחתיכה אחת כלי פירוד, ולא אברים אברים ע"י חבור. וזה שאמר: וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחת מקשה היא באחדות כלי פירוד באופן שהדלקת המנורה ועשייתה היה לכוונה אחת לרמז על אחדות ה' ועל אחדות ישראל עם הדברים של מעלה... (צדור המור)

והיה כי תלך עמנו והיה הטוב ההוא אשר ייטיב ה' עמנו והטבנו לך (בהעלותך י"ז, לב)... משה הוסיף לדבר אל לבו של יתרו לאמר: אם לא תעזוב אותנו כעת ותתרחצ לילך עמנו להארץ אשר ניתן לנו לנחלת. גם בזה תהיה לנו לעינים, דהיינו למורה דרך לאמר: ראו האיש הנכבד הזה עזב ביתו ונחלתו מפני רוע האמונה שביניהם והלך לו אל ארץ לא לו בכדי להתדבק באלקי אמת. גם אנחנו נלכה באור האמונה האמיתית הלזו... (הוזה"ק)

והרעותם בחצוצרות... (במדבר י"ט, ט) טעם התרועה דבעת הצרה צריך האדם כיוון גדול בהתחננו לפני בוראו שירחם עליו ויצילו מצרתו, ולכך נצטוו בתקיעת החצוצרות כעתים אלו. לפי שהאדם מהיותו בעל חומר צריך התעוררות גדולה אל הדברים, כי הטבע מבלי מעיר יעמוד כישן ואין דבר שיעוררהו כמו קולות הנגון, ידוע הדבר וכו'.

קח את הלויים מתוך בני ישראל (במדבר י"ז, ט) הטעם שהיו צריכים הלויים טהרה וכפרה יותר משאר ישראל נראה משום שאמרו חז"ל (ב"ק ג) וסביבו נשערה מאד, הקב"ה מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה ואמרו עוד (ברכות ס"ד) שהצדיקים אין להם מנוחה, שנאמר ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון, והביאור בזה כשהצדיק מתעלה מעולם אל עולם ימצא בו כמה דקדוקים שלא היו נחשבים לעון בזה העולם וכשעולה למעלה בעולם העליון מדקדקין ודנין עליהם... וזהו מה שאמר קח את הלויים מתוך בני ישראל וטהרת אותם כלומר בגין צדקתם הם צריכים טהרה וכפרה על דקדוקי מצוה יותר מבנ"י.

(פנים יפות)

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

99
2

סעודה ג' פ' משפטים תשנ"ב, נרשם ע"י אחד החברים

מעלה עם דרי מטה קוראים ומשלשים
שילוש קדושה בקודש". דהרבש"ע בכבודו
ובעצמו הוא קורא את הקדוש קדוש והוא
הוא המתחבא תחת כל מעשה טוב ואין מי
שיגלהו שם, וזהו הגלות של הרבש"ע. כי
העולם חי בדרך כזה כשהאדם מתקדם,
הוא כבר לא משקר, הוא כבר לומד, הוא
שומר ענינו וכו' ולוקחים הכל לעצמם,
ואינם חיים עם הדרך של רק דע כל היום.
ותלמידי הבעש"ט ג"כ עם כל עבודתם,
אבל בפנים דפנימיות לא היה שלימות כזו
ואף כל האנשים שמתפללים היום ובוכים
נהרות דמעות, זה הכל אינטרס ואין בזה
כלל מדרך הזה של בחינת ומושג משיח,
והרבש"ע אינו רוצה להביאו סתם כמו
המצב של עתה, דאז זה ייראה כמו
שנותנים לאכול מעדנים וטועמים בהם
רק טעם עשב מר, דהרבש"ע רוצה שיהיה
לאנוש תקנה מהתגלותו של המשיח, ולא
שיסבלו מרורות ולענה. שזה לא יהיה
נהמא דכיסופא.

ויה"ר שיבנה ביהמ"ק בב"א.

פתח הרב שליט"א ואמר דאין שום בחינת
ביטול מהאנוש שמשיח יוכל לבא.

דהרי משיח זה מושג שכל האנוש יצטרך
לחיות בזה, וצריך שכל אחד יחיה במושג
הזה של משיח, דהרי היו ר' עקיבא, דוד
המלך, וכו', אך הדור שלהם לא חי במושג
הזה של רק דע כל היום, שהאדם הוא
ומציאותו זה רק דע ואין לו שום קשר
לטוב, וכל טוב שהוא כן עשה הרי הוא
מגלה בזה את הרבש"ע שהוא עשה את
הטוב הזה. והאדם נשאר שוב רק דע כל
היום.

עתה בדורות האלו שזה כבר סוף כל
הדורות נותנים לאנוש את הזעיר אנפין,
להראות לאנוש את אפסיותו המוחלטת
כדי שישכים להכניע עצמו למושג של רק
דע כל היום, ואעפ"כ האדם לוחם כל הזמן
נגד זה ואינו רוצה להודות ולו במשהו
ממושג זה, ולכן הגלות נמשך כל כך
הרבה.

נאמר "הקצר בזעם ומאריך אף",
דהרבש"ע יש לו זמן והוא מחכה אולי
יתחיל האנוש בעבודה זו, ובינתיים "דרי

ליל ש"ק פ' בהעלותך תשנ"ב, נרשם ע"י אחד החברים

פתח ואמר על דמה שמצינו שמרים הנביאה דיברה על משה רבינו, זה לא משום שמרים היא דברנית ומדברת לשה"ר סתם, רק היה כאן כוונה מיוחדת בזה, שהיא ראתה שהקליפות רוצים להכשיל את משה ומחפשים כל מיני עלילות עליו, כי הם מאד קינאו בו על רוב גדולתו והתבטלותו לרבש"ע, ולכן היא חיפשה איזה לשה"ר על משה כדי שהם ירגעו מזה ויפסיקו להעליל עלילות על משה רבינו, ונתנה עצמה לקרבן עבור משה רבינו, ואולם אנו רואים שהרבש"ע לא נהנה מזה כי אין המטרה מקדשת את האמצעים, ולכן כשאנו מסתכלים בתורה ואנו רואים שמרים ואהרן דיברו ואח"כ הרבש"ע קרא להם ואמר להם איך דיברתם במשה עבדי הלא בכל ביתי נאמן הוא, פה אל פה אדבר במראה ולא בחידות, ואח"כ כתוב ויחר אף ה' בהם וילך, וקשה למה רק עתה אומר הפסוק ויחר אף ה', הרי זה צריך להיות מיד אחר שהפסוק מספר לנו שדיברו על משה רבינו, ולמה היכה עד כאן. אך ידוע שכתוב בחז"ל שאול באחת ועלתה לו דוד בשתים ולא עלתה לו, ומפרשים חז"ל

דכיון דדוד הודה ומיד אמר חטאתי ואני מבקש מחילה, נמחל לו, ושאל שנתווכח עם שמואל ואמר עשיתי דבר ה' ולא הודה מיד, איבד המלוכה, וכן אדם הראשון כיון שלא הודה ואמר חטאתי, רק אמר האשה אשר נתת עמדי, לכן נענש מיד במיתה לו ולדורותיו, ולפי"ז יובן גם כאן על פי אותו הדרך, כשהרבש"ע הראה למרים הצדקת ולאהרן הכהן שדיברו לשה"ר על משה רבינו, היו צריכים לזעוק חטאנו ולבקש מחילה, ואולם הם שתקו כאילו אין הדבר נוגע להם כלל. ולכן נענשה מרים רק אז. כי הרבש"ע חיכה שהם יודו ויתוודו, והם לא זעקו חטאנו, ולכן מיד ויחר אף ה' בהם וילך, ורק אז היה חרון אף, כי הראו להם שהם דיברו לשה"ר והיו צריכים לשוב בתשובה ולכן זה הפשט בפסוק שחיכה עד לכאן. ואף שאהרן הכהן אמר למשה אח"כ אשר נואלנו ואשר חטאנו, זה כבר היה אחר החרון אף ולכן זה לא עזר כבר והיתה מצורעת 7 ימים, (וכן בבלעם אף שהודה שחטא אבל זה היה לאחר שקיבל מהאתון את הדיבור והמכה ברגלו ואחר שהמלאך נתן לו מוסר, רק אז נזכר לחזור בתשובה, ואז כבר אין מקבלים).

בר"ח תמוז, (תשמ"ז) שלפי שיטה אחת יום ההילולא של יוסף הצדיק, נסענו לקברו אשר בשכם, גם הרא"ש שליט"א נלווה אתנו, וזה אחרי מספר שנים שלא נסע בכלל שום נסיעה עם החברה בגלל חולשתו. הפעם עשה מאמץ ונסענו יחד ושם אמר אתנו הרבה מזמורי תהלים לפי הסדר שלו. והתפללנו מנחה. אח"כ אמר לנו כי קברו של יוסף הוא בטוח שזהו המקום, אבל קברו של דוד המלך לא ודאי שהוא במקום שהעולם אומרים שהוא נקבר, כי הוא בבחינת משה רבינו שלא נודע מקום קבורתו, אלא שזה נמצא בסביבה זאת היינו בהר ציון. אח"כ אמר שיוסף הצדיק הוא משיח הפרטי של כל אחד ואחד שזוכה לאורו של משיח בהיותו דבוק בה', ודוד הוא משיח של כלל ישראל שיבוא ויגאלנו במהרה אמן. אח"כ דיבר על ההבדל לגבי הנסיון של יוסף ושל דוד, כי דוד ביקש בעצמו את הנסיון באמרו "בחנני ונסני" ולכן לא עמד בו, ויוסף יכול לעמוד כי הוא לא ביקש זאת ובסופו של דבר זעק אל ה' שיציל אותו מהנסיון וניצל.

שאלתי את הרא"ש על אדם הראשון לפני החטא בעץ הדעת, מה היתה תכלית בריאתו בעולם התחתון, כי בלי יצרו הרע המסיתו לחטוא - הרי ישנם רבוא רבבות מלאכים שרפים ואופנים בעולם העליון, ומה מנו יהלוך באנוש זה שאינו בעל בחירה? ובכלל כיצד חטא אדה"ר כאשר לא היה לו יצר הרע, ובנטייתו הטבעית היה אך טוב בלי תערובת רע ומדוע התגבר עליו הנחש הקדמוני?

ויען ויאמר כי הכוונה היתה שהאדם יהיה בבחירה חפשית מועטה, אפשר לומר בחירה ולא בחירה, כי מטבעו אמנם היה האדם בתכלית הטוב בהיותו יציר כפיו של הקב"ה, אלא שנברא בצורה כזו שהנחש הקדמוני היינו כח הטומאה והקליפות יעמוד על ידו לפתותו לחטאים ובעמדו בתוקף נגדו יגרום נחת רוח ליוצרו יותר מהמלאכים שאין להם כל קשר לכחות הטומאה.

והאדם נפל לפתויי הנחש וכך הטיל בו זוהמה ומעתה נכנס בו היצה"ר עצמו עם נטיה טבעית לחטוא וצריך מאד מאד להתגבר עליו, אלא שנוצר יתרון לאדם שבאם יעמוד בתוקף נגד הטומאה הוא גדול פי הרבה מהמלאכים.

שהשמחה במעונם

הר"ר נח סנדק ומשפ' לנישואי הבן
הר"ר ליאור סנדק ומשפ' לנישואיו
הר"ר יצחק שוקרון ומשפ' לנישואי הבת
הר"ר יצחק באבד ומשפ' לנישואי הבת
הר"ר משה פרנקל ומשפ' לנישואי הבן
הר"ר נפתלי פרנקל ומשפ' לנישואי הנכד

י"ד ע"י
משרכת החברותא
שני"ג
פלו: 5829688
תד: 5080
ירושלים 91050

לע"נ נעים בן יעקב ז"ל נלב"ע י' סיון ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ נפתלי צבי בן יעקב יצחק ז"ל ת. נ. צ. ב. ה.